

dilluns 21 de novembre de 1988

CIUTADANS

Gent de vinyeta

1915
21.11.88

Joan Molas: Vam professionalitzar una aventura boja amb Llach

Andreu Sotorra.-

Ha dedicat tota una vida professional a la cançó ni que admeti que no hi està gens dotat. Va néixer a Reus fa 45 anys. En porta vint-i-tres fent de mànager dels representants més importants de la cançó en català.

Tot i haver deixat Reus de molt jove, sembla que el compromís de paraula entre ell i els seus representants li ve de la tradició del tracte fet sota els porxos del Prim.

Discret sempre amb els mitjans de comunicació, mantenint-se en un segon pla, ha mogut els fils de la història de la cançó catalana en el seu moment històric més important: el de la professionalització.

Ofici, actitud de servei, apassionament i l'aventura del risc sense protagonismes caracteritzen Joan Molas que rep **REUS DIARI** al seu despatx fent una excepció de la seva gairebé escassa aparició davant la premsa.

-Després de tants anys, encara es manté darrera el teló?

-La veritat és que mai no faig entrevistes. M'he passat tota la vida fent que els altres siguin els que parlin a més de cantar i mantinc el meu paper

nàs era una cosa caiguda del cel. Ningú no pretenia guanyar-se la vida amb això.

-La trajectòria de Lluís Llach ha estat molt lligada a vostè. En certa manera és també la trajectòria de la cançó catalana. ¿Quina visió se'n té després d'haver-hi treballat tants anys?

-Jo recordo que als anys 69/70 ja li deien en rodes de premsa al Lluís Llach que pel que semblava la cançó no es moria. Sempre he sentit a dir que la cançó s'està morint. I és clar és que amb la situació viscuda sembla impossible que no s'hagi mor.

-Per...

-Aleshores hi havia a tot l'Estat una vintena de cases editores de discos. Ara només en queden cinc. I totes multinacionals. A Barcelona ja no en queda cap. I les que es mantenen a Madrid cada vegada tindran menys poder de decisió perquè els centres musicals s'estan traslladant cap als nuclis de més tradició, Londres, París...

-Des de cantar amb un micro de cassette a la Cova del Drac ha plogut molt...

-Aleshores allò tenia un públic seguidor i fidel. I els cantants que ho feien amb pocs mitjans fa vint anys, avui són

la discogràfica no feien prou. que pensàvem que s'havia de fer aleshores. I com que no teníem diners per muntar una empresa de discos nova, vam obrir un despatx de mànagers. Va ser així. Vam començar amb la vent que ens aeradava

tics, tal com toca a l'art, però no s'han guanyat amics perquè no serveixin a ningú en concret. I això dificulta molt. Els mitjans de comunicació, ràdio i televisió sobretot, no han fet el que havien de fer. En definitiva, els cantants són de

tan bé com puc.

-Però en aquest cas...

-És que no tots els diaris són de Reus.

-Ni tots els mànagers. ¿Hi ha cap precedent en la seva família de dedicar-se al món de l'espectacle?

-Em sembla que no... El pare era de Vila-seca, l'avi era forner, la mare és de Reus, de pare botiguer i de família vinatera...

-Així, doncs...

-Jo havia estudiat a ESADE, no perquè tingués vocació d'empresari, sinó per eliminació. Ni metge, ni arquitecte, ni res, doncs ESADE, per guanyar-se la vida o per despitament a l'hora de triar. Però no he exercit mai.

Nacionalista

-¿I mànager quan?

-Als 22 anys. Hi entro per nacionalisme, no per afició ni aptituds a la música. L'època dels Setze Jutges, de fer les coses convençuts que les fèiem per alguna cosa, de creure-hi. Vaig entrar a **Concèntric**, l'única casa amb Edigsa que editava discos catalans. També és l'època de la **Cova del Drac**, gairebé l'únic nucli en català dedicat a la cançó amb uns resultats de continuïtat.

-I, naturalment, la família contenta...

-No és clar. Un disgust. Sempre recordo una frase del meu pare que deia: Joan, hi ha molta feina a viure sense treballar.

-És clar, guitarres i micros no són treball seriós...

-Però encara es trobaven més malament els propis cantants. En aquella època trobar gent cantant com és ara l'Espie-

els que poden utilitzar estructures i equips milionaris. Però hi ha darrera molts anys d'aprenentatge, de guanyar-se progressivament un públic, de polir i d'augmentar la qualitat... Maria del Mar Bonet, Marina Rossell, Llach... La gent jove d'avui no té les oportunitats que en el fons van tenir ells.

Influències

-¿Vostè, o la Núria Batalla, acompanyant d'aquesta trajectòria, han estat mai un punt d'influència en el camp artístic com el de Lluís Llach, per exemple?

-No. Mai. Bé, tampoc és ben bé així. Aquesta és una feina que facilita i obliga molt a conviure plegats. A viatjar. A passar estones de conversa. I sense voler-ho, les coses es parlen. Però jo he intentat sempre saber des del primer moment que sóc un veritable negat en la música i que cadascú ha de fer el que sap fer. Generalment, l'artista és per autodefinició un solitari. La feina de creació és la feina d'una persona sola. Els artistes de debó no es deixen marcar fàcilment. I és millor que sigui així. Al cap del temps t'adones que en les seves propostes artístiques acaben tenint raó.

-¿I en el cas de cantants com Lluís Llach hi ha una dosi de descoberta des del moment de començar o és una altra qüestió?

-No, el cas del Llach ve de molt de temps. De quan treballàvem a **Concèntric** tant la Núria Batalla com jo. Èrem joves i per tant ens creïem o pensàvem que els que dirigien

amb qui sintonitzàvem, i entre ells, el Lluís Llach. Ens aliàvem amb gent mig de generació o de manera de pensar. Però sobretot amb gent que estava començant, que començava sense ni un duro, sense cap possibilitat i que van optar per jugar la carta, per ser generosos en confiar en nosaltres. Va sortir bé.

-En realitat va ser el motor d'un fet històric...

-No... Algú ho hauria fet si no ho haguéssim fet nosaltres.

-No ho crec. Les coses canvien o es transformen segons les persones que s'hi troben.

-Potser sí. En tot cas nosaltres sempre vam tenir molt clar que calia tirar endavant com a professionals. Que calia professionalitzar la cançó. I ho vam fer. Vam professionalitzar una aventura boja. Això sí. Hem estat víctimes del nostre èxit.

Professionals

-¿Què vol dir?

-Que no hem sabut explicar prou bé que fèiem un acte de servei. Però que el fèiem al màxim de bé. Amb tota la professionalitat possible per arribar al moment actual de poder competir en el mercat musical i amb els pressupostos que mouen les actuacions avui.

-Aclareixi'm això de les víctimes, però...

-Allò que deia abans. El cantant, l'artista té l'hàbit de la solitud. També suposo que ha de tenir el paper de fer de consciència de la seva societat, de no estar casat amb ningú. I això amb la cançó s'accentua. És un moviment que té força. Però li ha faltat un grup de pressió. Han estat molt cri-

les poques demostracions artístiques que depenen exclusivament del públic que els va a escoltar.

-¿Si han passat vint-i-tres anys, podríem intentar de fer una visió vint anys endavant de futur ara?

-¿Vint anys abans? Impossible. Fins fa ben poc no he aconseguit de plantejar algunes coses a un any o dos vista. Sempre m'ha mogut més l'activitat vital. La d'avui mateix. És el meu defecte professional, ja ho sé. Però també és allò que m'ha mantingut en la mateixa feina. Fer allò que, ni que potser semblés menys important, interessava a cada moment.

-¿Ho podríem resumir?

-Per mi dedicar-me a fer de mànager de la cançó ha estat un gran privilegi. El privilegi de participar de l'aventura de la vintena d'anys últims. Ens creïem que salvàvem alguna cosa. No era veritat, però ens ho creïem. No he tingut una època més feliç.

Al despatx MOLAS-BATALLA, el nom autèntic de mànagers, els pòsters donen fe de la trajectòria. Però no d'una trajectòria passada sinó vital. Un pòster de Geografia, l'últim LP de Lluís Llach, obre la porta. Encara hi ha algun rastre dels dos últims espectacles de Maria del Mar Bonet, el de la seva participació amb Manel Camp i la participació duta a terme amb el Nederlans dans Theater d'Holanda. Ho ha dit el Joan Molas enmig de la conversa: seguirem plegats mentre ens trobem a gust treballant.

Doncs esperarem vint-i-cinc anys més per tornar a escoltar la cara B de la història de la cançó en català ◊